



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Gvilielmi Becani E Societate Iesv Idyllia Et Elegiae

Becanus, Gulielmus

Antverpiae, 1655

Idyllivm VII. Thyrsis, Daphnis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12773

THYRSIS, DAPHNIS.

Argumentum.

*Arbus spectabilibus assurgunt ad Deum.*AD IOANNEM BAPT. VAN HOLLANT,
E SOCIETATE IESV.

Campus erat: fons in medio, quem plurima fagus
Ambit; ad hunc Thyrsis cum Daphnide fortè
sub æstum

Compulerant pecudes, ambo cantare periti,
Ambo diuinis accensi pectora flammis.

Dulcia, Thyrsis ait, ventorum hîc sibila, Daphni,

Dulcia de saxo labentis murmura lymphæ,

Dulcè strepunt volucres; sed vox tua dulcior illis.

Daphnis ad hæc: Quin tu frontem mihi baccare
cingis,

Quando ultra placitum laudas? præconia, Thyrsi,

Hæc tua sunt; te Pierides fecere poëtam:

Et tantum tibi nos, quantum vel oloribus anser,

Rauca vel argutis concedit rana cicadis.

Si tamen egeidâ iuuat hîc paullisper in vmbra

Mecum, vel calamis cantum, vel voce ciere,

Experiar quid possim. Age, carmina tu cane prima,

Carmina tu cane prima; tuus canet altera Daphnis.

TH. Ludere si calamis, si vocem soluere cantu

Est animus, sit prima Deus, sit & vltima nobis

Materies, bone Daphni. Regit Deus omnia, terras,

Et

Et mare, cumque suo magalia rustica cælo.

D. Principium rerum Deus est, & terminus idem,
Fatorum dominus, vitæ, quam ducimus, auctor.

Auctori vitæ sua laus, sua semper apud me

Carmina erunt: vos hæc memores ediscite fagi.

TH. Aspicias vt segetes agros, vt gramina campos
Lata tegant, lætæ tumeant in vitibus vuæ?

Omnia sunt illius opus: nisi fauerit ille,

Nec segetes veniant agris, nec gramina campis.

D. Aspicias vt torrens modò terris incubet æstas,

Aëris vt vitio pecudes moriantur & herbæ?

Omnia sunt illius opus: si respicit ille,

Descendent pluuiæ, superabunt flumina ripas.

TH. Ver pulchrû, cum se terris noua germina tollunt,

Cum redeunt flores: pomis autumnus & vuis.

Pulcher: at vt fuerit notus tibi conditor horum,

Nec vernum decus, autumnus nec munera laudes.

D. Pura nitet cæli facies, seu nocte fugatâ

Aurora in roseis effert se lutea bigis,

Aurea seu serus succendit sidera vesper;

Si ad dominum spectes, iam cælum & sidera sor-
dent.

TH. Omnia sol lustrat, quouis diffunditur aër:

At quò nec penetrat sol, nec diffunditur aër,

Præsens Numen adest. frustra fugit, & sua quisquã

Sperat in obscuris abscondere crimina siluis.

D. Omnia sunt certas sortita ab origine sedes.

Flumina amant pisces, montes animantia, cælo

Gens hominum nata est. frustra hîc sibi conferit
hortos,

Frustra aliquis multos vitæ sibi postulat annos.

TH. Terra vale: totus cæli succendor amore.

O quoties.

O quoties illuc, & quæ suspiria mitto!

Non ira lethali confixus arundine ceruus

Sepositi fontis gelidas aspirat ad vndas.

D. Tytire, balantes audin' in ouilibus agnos?

Absunt iam nimum matres. Absentibus agni

Matribus vt mœrent, vt matres Tityre, quærunt,

Sic absente Deo mœror consumit amantes.

TH. Solus amans nouit, quo claudat funere vitam.

Res amor est violenta; mori nos denique coget.

Atque vtinam cogat! crescet post fata, nec illum

Vincere mors poterit, quamuis mors omnia vincat.

D. Solus amans nouit quâ spe sua tempora ducat.

Quas segetes ætas, annus quæ vina daturus

Serior, in dubio est: fallunt sua sæpè colonos,

Pastores sua vota: Deus non fallit amantes.

TH. Non teneræ ventos coryli, non frigora myrti,

Vinea grandinibus mixtos non sustinet imbres;

Nec mihi fert tantos animus, quibus æstuat, ignes.

O amor, ô nostras moderatiùs vre medullas.

D. Non pisces saturantur aquis, non rore cicadæ,

Non volucres cantu, nec apes florente salicto;

Nec mihi sufficiunt quibus intus amoribus vrer.

O amor, ô nostras violentiùs vre medullas.

Talia cantabant pueri, dulcesque fouebant

Pectoribus flammæ, & fletibus ora rigabant.

Audit, & vitreâ flauum caput extulit vndâ

Pastorum insolitos Scaldis miratus amores.